

a la sufixació o a altres alternatives.

NO: «Moulin Rouge» és un *pedazo (de)* pel·lícula!

SÍ: «Moulin Rouge» és un tros de pel·lícula!

«Moulin Rouge» és una pel·liculassa!

NO: Quin *pedazo (de)* viatge que farem!

SÍ: Quin tros de viatge que farem!

Quin superviatge que farem!

NO: Han muntat un *pedazo (de)* festival!

SÍ: Han muntat un tros de festival!

Han muntat un bon festival!

NO: Quin *pedazo (de)* cançó!

SÍ: Quin tros de cançó!

Quina passada¹ de cançó!

Algú es podria pensar que, en aquests dos últims casos, amb el «tros de festival» i el «tros de cançó» ens referim a «una part del festival» i «una part de la cançó», però el to i el context ja desfan l'ambigüitat.

* * *

Igualment, una expressió que cada vegada va calant més en la fase de preparació d'alguna cosa és *estar en ello*, especialment en primera persona: *estoy en ello*, *estamos en ello*. I, igual que en el cas d'abans, es percep com una cosa natural deixar-ho anar en una conversa. S'ha de tenir present que hi ha un bon grapat d'alternatives: *estar-*

hi posat, *pensar-hi*, *mirar-s'ho*, *treballar-hi*, *enllestir-ho*, etc., que es poden dir amb el reforç de l'adverbi *ja*.

NO: No sé quan ho tindrè a punt. Estoy en ello!

SÍ: No sé quan ho tindrè a punt. Ja hi estic posat!

NO: Com està el tema dels convidats? –Estamos en ello!

SÍ: Com està el tema dels convidats? –Ens ho estem mirant!

NO: Ja tens els continguts a punt? –Estoy en ello!

¹ Expressió que fem servir parlant de coses sensacionals i que recull el *Diccionari complementari del català normatiu*.

Adverbis no tractats com cal

JOSEP RUAIX I VINYET

INJUSTA PROSCRIPCIÓ DE «SUARA» I «ENGUANY»

Les gramàtiques enregistren, entre els adverbis de temps, *suara* i *enguany*, mots ben vius i útils. Ara bé, com que es veu que no són usats habitualment per certs cercles barcelonins, han estat proscrits, per certs llibres d'estil o per certs assessors lingüístics de mitjans de comunicació, editorials, etc. És un cas més d'arqueofòbia i d'empobriment que, a hores d'ara, ja no hauria d'existir.

ABÚS DE «POSSIBLEMENT»

Amb un significat proper al dels adverbis de dubte o possibilitat tenim els de probabilitat, que són *probablement* i *segurament*. Doncs bé, d'un temps ençà (ja n'hi ha precedents literaris d'autors noucentistes) i a causa d'una actitud eufemística, s'ha anat introduint l'ús de l'adverbi *possiblement*, que pròpiament expressa possibilitat o dubte, amb el significat de probabilitat, és a dir, com a sinònim de *probablement* o *segurament*; també, de vegades,

com a sinònim de *potser*, mot, aquest, que pròpiament expressa dubte, més que possibilitat. Aquests usos s'han propagat molt, darrerament, per esnobisme. Sembla, doncs, que, en ares de la tradició i de la precisió lingüística, hauríem de frenar la proliferació de l'adv. *possiblement* (reforçat, a vegades, per *molt*). En la majoria dels casos es tracta de substituir-lo per *probablement* o *segurament*; en alguns altres, per *potser*. Exemples:

- «*Possiblement* no vindran», que s'hauria d'esmenar en ***Probablement* no vindran**, o bé ***Segurament* no vindran**.
- «En aquest escrit, *possiblement* hi ha frases que necessiten una major explicació» > *En aquest escrit, potser hi ha frases...*
- «Els observadors polítics coincideixen a afirmar que, *molt possiblement*, aquesta situació es deu a...» > *Els observadors polítics coincideixen a afirmar que, molt probablement, aquesta situació es deu a...*
- «*Possiblement* això sigui el que ens convé» > ***Probablement* (o *Segurament*) això és el que ens convé.** ♦

(Text extret del llibre *Observacions crítiques i pràctiques sobre el català d'avui* / 2, pp. 45-46)